

PITKÄ PIINA

Mä olen jo pitkään miettinyt, että mun pitäis avautua hiukan aiheesta narsismi yhdistettynä mielenterveydellisiin ongelmiin. Erosta on kulunut reilusti yli kuusi vuotta, pian jo seitsemän. Joka ainoa näistä vuosista on pitänyt sisällään saman aikajanan, joskin itse tapahtumat ovat vaihdelleet vuosittain. Se alkaa joka vuosi aina näihin aikoihin, kun aurinko alkaa paistamaan ja mieliala kohoa. Se pahenee kesää kohti ja syksyllä kaikki loppuu. Mikä?

Eron jälkeen olin neljän pienen lapsen kanssa yksin. Hän painosti ja uhkaili, kiristi ja vaati. Siitä alkoi tulla normaalia, että hän kuului elämäämme, vaikkei enää kuulunutkaan. Yksin ollessani tämän kaiken käsittely oli todella vaikeata ja ahdistavaa. Pelkäsin nukkua. Lapsia hän tapasi muutaman kerran näiden yksinäisten kolmen vuoden aikana. Selviytyminen noista yksinäisistä vuosista todennäköisesti johtuu pitkälti siitä, että narsistinkin pitää huilata aina puolisen vuotta välillä, jotta jaksaa iskeä täydellä voimalla uudestaan. Ja sitä rataa jatkuu vieläkin meidän perheen hyvinvointirytytys.

Lapset eivät ole juurikaan isäänsä yhteydessä. Isä ei ole heihin yhteydessä. Kunnes sitten tulee se päivä, jolloin isä tuntee olevansa maailman paras, ainoa ja voittamaton. Hän ottaa epätoivoisesti lapsiin yhteyttä useita kertoja päivässä, lähettelee viestejä, vaatii videopuheluita ym.. Niihin puheluihin, joihin lapset vastaavat, saa varata vähintään 1,5 tuntia aikaa. Ja sisältö on aina sama; lasten elämä on pakko olla aivan järkyttävän hirveää, he joutuvat tahtomattaan elämään heidän mielisairaana äitinsä kanssa, joka on niin väkivaltainen ja alkoholisoitunut, että tuhoaa lasten ja siinä sivussa muiden elämän. Manipulointia ja manipulointia.

Tätä jatkuu niin kauan, kunnes minun on katkaistava yhteydenpito täysin. Sitten alkaa viestit kilahdella minun ja mieheni puhelimiin. Häntä ja minua uhataan milloin pommeilla, yhteydenotoilla (”totuuksia kertomaan”) työnantajalle tai piilotellusti suoranaishella väkivallalla. Ja tämä karuselli jatkuu ja kiihtyy kesän loppuun asti. Ja tätä pitää vaan kestää.

Tavattuani nykyisen mieheni, alkoi hänen käännättämisensä. Mieheni halusi uskoa, että isä vilpittömästi halusi tavata lapsiaan. Minä kieltäydyin lasten vaihtotilanteista täysin, koska narsistin näkeminen sai minut joka kerta voimaan pahoin, ihan fyysisesti. Mieheni siis hoiti nämä vaihdot ja siinä samalla narsisti kertoi ”totuuksia” minusta miehelleni. Ja alkuun hän miltei uskoikin, mitä tuo

toinen kertoi. Hän sai kylvettyä eripuraa meidän välillemme, mikä oli tarkoituskin. Nähtyään tätä näytelmää nyt jo reilun kolme vuotta, hänkin ymmärtää, mistä tässä on kyse.

Edelliskesänä hän meni kiihtymystilassaan liian pitkälle ja sain lopultakin haettua lähestymiskieltoa minua ja lapsia kohtaan. Se annettiin. Ihana vuosi hiljaisuutta, lukuun ottamatta muutaman viestin yhteydenottoa. Siitä huolimatta hän sai kerättyä meistä kaikenlaisia tietoja eri viranomaisilta, koska hänelle oli aiemmin myönnetty tiedonsaantioikeus. Näitä saamia tietoja hän on häikäilemättä käyttänyt erilaisissa tilanteissa aseinaan. Todennäköisesti hän oli yhteydessä joihinkin sukulaisiinikin, viestien sisällöstä päätellen. Itse en ole sukulaisten kanssa tekemisissä juuri tästä syystä: en halua, että hänelle menee sitä kautta mitään tietoa meistä.

Käräjäoikeuden päätöksen mukaisesti tehtiin myös olosuhdeselvitykset sekä meillä kotona, että hänen kotonaan. Sen toteutumiseen hän suhtautui kirjausten mukaan erittäin huonosti, ei pitänyt kiinni sovituista ajoista ja haukkui minua tapaamisilla erittäin kiihtyneessä mielentilassa. Lasten tapaamista alettiin taas pitkän tauon jälkeen valmistella. Vein lapset 100km päähän tapaamispaikkaan vain siksi, että hetken kuluttua minut soitettiin hakemaan heidät pois, koska isä ei ollut ilmaantunut paikalle ollenkaan, eikä häntä saatu puhelimitse edes kiinni.

Viime syksynä saimme lopultakin käräjäoikeudessa tuon tiedoksisaantioikeuden poistettua häneltä. Hän ei silloin taas jaksanut enää välittää lapsistakaan ja tyytyi käräjäoikeudessa valvottuihin kolmen tunnin tapaamisiin. Syksy on aina sellaista aikaa, jolloin uho ja uhma taittuu täyteen passiivisuuteen. Syksy ja talvi on meidän perheen lepoaikaa.

Sitten tuli taas se päivä, jolloin aurinko paistoi tarpeeksi. Hän kokee, että minä olen kieltänyt lapsia tapaamasta häntä ja minä en tue etävanhemman kiintymyssuhteen toteutumista omiin lapsiinsa. Olen siis väärintekijä ja hän on se, joka joutuu kaiken vääryyden kohteeksi. Lasten ja hänen viimeisestä tapaamisesta on tullut kuluneeksi kohta kaksi vuotta. Hän ei ole tehnyt aloitetta tapaamisten toteuttamiseksi ennen kuin nyt ja nyt ne pitäisi järjestyä saman tien kun hän on valmis.

Lasten puhelimet alkoi taas soida. Sama kuvio toistui ja manipulointi alkoi taas. Minua ja miestäni parjattiin kovasanaisesti. Puhelut aiheuttivat lapsissa valtavaa ahdistusta. Kun hänet taas estettiin lasten puhelimitse, hän keksi laittaa vanhimmalle lapselle sähköpostia, jossa haukkui minut todella hirveillä sanavalinnoilla. Hänen mukaansa minä kiellän tapaamiset ja haluan kaiken menevän minun ehtojeni mukaisesti. Minun näkökulmastani, kun olemme puineet lasten asioita oikeudessa

ties kuinka monta kertaa kuluneen kuuden vuoden aikana, suurin syy, miksi asiat ovat näin kuin ovat, on hänen mielivaltaisuutensa. Hän haluaa asioiden menevän juuri kuten hän on halunnut.

Narsistilla on jo pitkään ollut uusi parisuhde. Siitä huolimatta hän käy edelleen häikäilemättä minun kimppuuni, hän haluaa kostaa. Hän viettää selvästi valtavasti aikaa lukeakseen vanhoja asiakaskertomuksia ja olosuhdeselvityksiä uudelleen ja uudelleen. Ei liene uuden puolison osa häävi. Narsisti ei välitä lapsistaan, he ovat yhteys minun (ja mieheni) jatkuvaan kiusaamiseen. Minä olen tehnyt anteeksiantamattoman teon, kun olen onnistunut saamaan voimaa hänet jättääkseni. Hän ei voi sitä koskaan hyväksyä. Hän kertoo vuosien takaisia asioita lapsille ja lähettelee jopa kuvakaappauksia mm. sosiaalitoimen asiakaskertomuksista vuosien takaa (ties minne muualle hän niitä lähettelee..). Totuus on, että minä ja me elämme hänen mielessään edelleen niitä vuosia, joita kärsimme yhdessä. Hän on jumittunut sinne, eikä pääse siitä eteenpäin. Hän ei silti todellisuudessa tiedä minusta mitään, mitä minä olen tänä päivänä.

Vaikka elämme normaaliarkea perheenä, tunkeutuu meidän perheeseemme joka vuosi sanoin kuvaamatonta paha oloa ja ahdistusta kylvävä painajainen. On järkyttävää, että kukaan ei voi tehdä tälle mitään. Toisia saa terrorisoida maailman tappiin asti, eikä kukaan puutu tai auta. Siitä huolimatta, että tämä piina on kulkenut rinnallani jo kohta seitsemän vuotta, olen kouluttautunut uudelleen, löytänyt ihmisen, jonka kanssa on hyvä olla ja ennen kaikkea, lapset ovat tasapainoisia ja onnellisia. Koitamme elää elämäämme eteenpäin, ei taaksepäin.